

2. Галин М. Російсько-український медичний словник. Київ : Триада, 1994. XXVI + 186 с.; Те саме: Російсько-український медичний словник: Матеріали до української медичної термінології. 1-ше вид. Київ, 1920. XVIII + 144 с.
3. Дюбенко К. А. Анатомічний українсько-латинсько-англійський словник-довідник. Київ : Довіра, 1997. 343 с.
4. Кисільов В. Ф. Медичний російсько-український словник. [Харків]: Державне видавництво України, 1928. 142 с.
5. Нетлюх М. А. Латинсько-український анатомічний словник (міжнародна та українська анатомічна номенклатура). Київ : Наук. думка, 1972. 288 с.
6. Нетлюх М. А. Українсько-латинський анатомічний словник. 2-ге вид., випр. Львів, 2000. 216 с. Те саме. 1-ше вид. 1995. 216 с.
7. Орфографічний словник українських медичних термінів / Уклад. Л. І. Петрух, І. М. Головка, О. Я. Томашевська. Львів : Видавнича спілка «Словник», 1993. 473 с.
8. Російсько-український словник наукової термінології. Біологія. Хімія. Медицина / С. П. Вассер, І. О. Дудка, В. І. Єрмоленко та ін.; Редактор-лексикограф Л. О. Симоненко. Київ : Наук. думка, 1996. 660 с.
9. Словарь української мови / Зібрала редакція журналу «Кіевская старина»; Упорядкував з додатком власного матеріалу Борис Грінченко. Т. I-IV. – Репринтне відтворення видання 1907-1909 рр. Київ : Лексикон, 1996.
10. Українсько-латинсько-англійський медичний тлумачний словник: Близько 33 000 термінів: У 2 т. Львів: Видавнича спілка «Словник», 1995. Т. I: А-К. XXXIX + 651 с.; Т. II: Л-Я. 786 с.
11. Українсько-латинсько-російський медичний словник / Г. В. Казьєр, В. Г. Соколовський, Є. О. Февральов, П. П. Чернецький. Київ : Державне медичне видавництво УРСР, 1960. 487 с.
12. Усатенко О. К. Російсько-український словник медичної термінології. Київ : Наук. думка, 1996. 463 с.

THE USAGE OF SLENG IN FRENCH LANGUAGE

Юськів Х. А.

*студентка факультету іноземних мов
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Every nation has its own culture and language. Language reflects the mentality, traditions and culture of the nation. All languages have changed over the centuries, owing to neologisms and borrowings. On the other hand, some words go out of use and disappear forever. Major changes are also taking place today, taking into account

technological progress, the development of communication and vocabulary, and the constant connection between different nations, peoples, groups of people. French is no exception.

There are two forms of language in each language: standard, or written, literary and spoken. In recent decades, there has been a tendency in the development of the French language, which is reflected in the fact that in their language the French from the most diverse sections of society are in daily communication, as in the official language. levels, and in informal situations, are widely used words and expressions of spoken style.

Along with the standardized literary language, there are many variants of spoken language that are different from those recorded in the dictionary (commonality, cant, jargon, slang, and more). To meet communication needs, different social groups invent their own language options.

Language is very sensitive to changes in politics, ideology, science, spiritual culture, so slang, as one of its components, is extremely fast undergoing change. The words of the youth vocabulary, as a rule, are not the basic, but secondary names of concepts, they are characterized by emotional and expressive color that precedes the attitude to the realities they call and from jocularly-ironic to grossly vulgar.

French youth vocabulary is the most open system in the national language. Its vocabulary is constantly updated not only by borrowing and expanding the meanings of used words, but also by the active processes of word formation (nominations, reduplications, word formation, lexicalization, abbreviations, etc.). The following are examples of slang constructions that are often used by the French in their daily communication.

Wine

It is logical that for wine in the wine country there are always slang words. But, as in the case of the Russian language, they are used only in relation to bad wine. Yes, you might be surprised, but there is also a crappy cheap swill here. And he is called le pinard, le picrate, le pive, as you like best. For good wine, the word le vin is used exclusively [1].

Money

Grandmothers, greens, lave, lavender, cabbage, crunches, blood – what words we could not think of for money. And the French are not far behind, in informal conversations calling argent, money – le fric, le pognon, le blé, la thune, des sous, pèze, l'oseille.

For us, whose vocabulary has long included the English word "freak," as a description of an eccentric person, this sounds strange. By the way, rich people are often called Richard here.

Work

Instead of the word travail, you can often hear le boulot, le taf, le job, la bosse. Did you hear the expression describing the life of the city dweller “Metro, Boulot, Dodo” (metro, work, sleep) [1]?

Clothing

In Paris, you can often hear the word *fringues* (almost a complete analogue of our “clothes”) instead of the word *vêtements* and, accordingly, *se fringuer* instead of *s’habiller*.

By the way, if suddenly on the street you were asked for *clope*, *sèche* or *fags* – do not worry, this is just a cigarette [1].

References

1. Республіка. URL: <https://5republika.com/kultura/slang-francais.html>

QUELQUES REMARQUES SUR L’HISTOIRE DE LA LANGUE FRANÇAISE

Яцишин У. М.

*студентка факультету іноземних мов
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Le français est une langue romane, c’est-à-dire une langue issue du latin vulgaire. Elle est parlée en France, ainsi qu’en Belgique, au Canada, au Luxembourg, en Suisse et dans 51 autres pays, principalement localisés en Afrique, ayant pour la plupart fait partie de l’ancien empire colonial français ainsi que la République démocratique du Congo, ancien Congo belge.

Issu de l’évolution du bas latin vers le gallo-roman au cours du premier millénaire de l’ère chrétienne, le français, langue royale, devient une langue juridique et administrative avec l’ordonnance de Villers-Cotterêts en 1539. Par la suite le français, toujours autour du noyau parisien, se diffusera en France, en Europe et dans le monde. S’ensuit une longue réforme de la langue promue par les académiciens, pour la régulariser et y réintroduire des vocables latins. Le français classique des XVI siècle.

La langue française a cette particularité que son développement a été en partie l’œuvre de groupes intellectuels, comme la Pléiade, ou d’institutions, comme l’Académie française. C’est une langue dite «académique». Toutefois, l’usage garde ses droits et nombreux sont ceux qui malaxèrent cette langue vivante, au premier rang desquels Molière : on parle d’ailleurs de la «langue de Molière».

Devant la prolifération d’emprunts lexicaux à l’anglais, le gouvernement français tente de prendre des mesures pour protéger l’intégrité de la langue. Ainsi, le 7 janvier 1972, il promulgue le décret no 72-9 relatif à l’enrichissement de la langue française, prévoyant la création de commissions ministérielles de terminologie pour